

Hồng Phi

Khi cuộc sống thay đổi

Con Nhỏ cứ cầm cây viết lên rồi để xuống cả mấy tiếng đồng hồ rồi mà chỉ mới làm được có 4 câu thơ thôi. Sao mà dở quá! Thật ra thì Nhỏ có rất nhiều điều muốn nói với anh nhưng chắc có lẽ không đủ để gói ghém vào một bài thơ đó thôi. Tức quá nên đành đổi sang viết truyện. Viết một câu truyện ngắn tuy có hơi dài dòng thiệt nhưng có lẽ sẽ hay hơn, đầy ý nghĩa hơn, và dễ viết hơn những câu thơ đa sầu đa cảm đó!

Phút ra đi anh không hề quay lại

Em thân thờ nhìn lại quăng đường xưa

Có chút gì như xao xuyến vẫn vương

Nhưng buồn bã cũng không quên đến vội

Định mệnh đã đưa Nhỏ đi đến một nơi xa để chỉ mong kết thúc đi một chuyện tình. Nhưng Nhỏ không bao giờ nghĩ rằng mình lại thêm một lần nữa dẫm chân vào ngưỡng cửa tình yêu. Trong những ngày qua định mệnh đã cho Nhỏ và anh có khá nhiều kỷ niệm. Người ngoài nhìn vào có lẽ ai cũng tưởng Nhỏ và anh đang "cặp kè" với nhau nhưng thật ra bên trong Nhỏ cũng không biết mình là gì của anh nữa. Nói là bạn thân thì không đúng, bạn thường không đúng, bạn gái cũng không phải

Như vậy mình là cái gì đây ?

Bước vào rạp phim cùng với anh và 2 người bạn để cùng nhau xem bộ phim "The Tuxedo" mà Nhỏ rất mong muốn được xem từ lâu. Nghĩ lại thì thấy cũng lạ vì hình như những gì mà Nhỏ thầm mơ ước từ lâu đang từ từ trở thành sự thật. Ngồi xem một hồi thật lâu lấy hết can đảm con Nhỏ mới chịu mở miệng nói một câu:

- Cho em mượn đỡ cái vai chút nhe.

Anh liền bảo:

- Đừng nói vào trong này rồi ngủ chứ.

Anh nói gì thì nói Nhỏ vẫn thích để yên đầu mình ở trên vai anh thôi. Vì từ lâu Nhỏ vẫn thường mơ ước được có người để cho Nhỏ tựa đầu vào vai dù chỉ một vài phút nghỉ ngơi. Nhỏ cũng chịu nữa. Về đến nhà con Nhỏ liền giả bộ cần nhân với anh:

- Phim không hay lắm, em thiệt hồi hận đã đi xem.

Cái miệng thì nói vậy thôi chứ thật ra Nhỏ cũng thích lắm đó chứ (mặc dù phim không hay thiệt).

- Trời, phim vậy mà nói dỡ. Ít ra em cũng được.....

- Được cái gì ?

- Thì được cái gì gì đó !

Con Nhỏ liền mỉm cười thầm vì Nhỏ biết chắc anh sẽ nói như vậy mà. Được một vài phút tựa đầu vào vai cũng là hạnh phúc lắm rồi. Lần đi về đó anh đã cho Nhỏ nghe một bài hát mà có một vài câu anh cho là có ý nghĩa và cứ mở đi mở lại:

"Tình như ánh sáng đêm tối

Soi đường lối tim lẻ loi

Cho người sống không tình yêu

Hãy mau đi tìm."

Anh bảo rằng ý bài hát này muốn nói cho những người đang thiếu tình yêu nên hãy mau đi tìm. Vậy mà, chỉ mới cách một đêm qua đến hôm sau thì anh đã đổi lời nói với nhỏ:

- Anh biết hiện giờ đây có nhiều người thích anh lắm.

Nhưng anh bây giờ chưa muốn dừng chân, anh còn ham chơi lắm. Những người thích anh, anh không bao giờ để cho cái tình cảm đó đi xa hơn nữa, chỉ có thể tới mức độ nào đó thôi rồi ngưng. Nhưng có một điều là những người bạn gái đã từng chia tay với anh chưa có một người nào trở thành kẻ thù của anh cả. Ai cũng là bạn thân.

Con Nhỏ cũng nhạy cảm lắm nên khi nghe xong liền hiểu được ngay là anh muốn nói gì. Nhỏ rất buồn nhưng biết nói gì hơn. Đợt sóng đầu tiên vừa lặn thì con sóng này lại bắt đầu dâng cao. Tuổi mới bước chân vào đời lại phải gặp nhiều sóng gió trong tình yêu như vậy. Sao phần số không bao giờ chịu cho Nhỏ có được một ngày để nghỉ ngơi, yên ổn...

- Nhưng em thì khác. Một khi những cái gì đó không thuộc về em thì em sẽ không bao giờ muốn gặp lại nữa. Tại vì em yếu lòng lắm.

Anh chỉ mỉm cười nhưng không biết nụ cười của anh có ý nghĩa gì đây.

Ngoài trời đêm đó đang mưa cũng như trong lòng Nhỏ đang khóc. Buổi cắm trại 2 ngày 2 đêm đó đối với Nhỏ... không biết nói làm sao nhưng cũng đã cho Nhỏ thấy được nhiều sự thay đổi ở anh. Buồn lắm đó! Nhưng như vậy cũng tốt. Ít ra thì từ nay trở đi Nhỏ sẽ không còn một thân một mình sống cho dĩ vãng nữa. Cuộc sống thay đổi thì con người cũng có lúc phải đổi thay theo. Có đôi khi anh vô tình đến nỗi Nhỏ không biết làm sao để mà ứng phó. Những gì đó đã xảy ra đến với Nhỏ thật nhanh quá. Nhỏ không làm sao có thể chấp nhận nổi nên cuối cùng Nhỏ mới đến bên anh và nói khẽ:

- Em có chuyện muốn nói với anh.

- Thì nói đi.

- Chút em mới nói.

Anh liền bật cười lên.

- Anh cười gì?

- Đợi chút nữa nói là quên à.

- Không, không có quên đâu, chuyện này quan trọng lắm làm sao quên được.

Anh liền đưa một câu:

- Quan trọng đến cỡ nào? Có đến nỗi chết người đổ máu không?

- Mmmm....cũng gần như vậy thôi chứ không đến nỗi tệ như vậy đâu.

- Ghê như vậy thôi anh không muốn nghe đâu.

Anh không muốn nghe cũng phải nghe, không nghe là anh sẽ hối hận đó.

- Không đâu!

Con Nhỏ liền im lặng không nói gì một hồi.

- Muốn nói với anh gì sao không nói mà im lặng vậy?

Lúc đó con Nhỏ mới bắt đầu lên tiếng.

- Ngày .. mai. Em ..đi

- Mai em đi đâu?

- Thì về bên.

Anh im lặng một hồi lâu không nói gì. Nhỏ thầm hỏi không biết anh đang nghĩ gì? Nhưng Nhỏ biết là anh đang buồn. Dĩ nhiên là phải buồn rồi ai biểu người ta qua chơi mấy ngày rồi mà không chịu dẫn người ta đi đâu chơi hết, buồn là phải lắm! Nhỏ phải làm cho anh tự trách bản thân mình mới được.

Nhưng mà, nói thì nói vậy thôi. Chứ thật ra đối với Nhỏ có đi chơi hay không hoàn toàn không thành vấn đề. Chỉ cần được gặp anh mỗi ngày và cái chuyện mà cho là "có vấn đề" đó là ở chỗ anh đối xử với Nhỏ ra sao thôi.

Ừ, thì bây giờ anh biết rồi đó. Trong mấy ngày qua cử chỉ của anh đối với Nhỏ phải nên diễn tả bằng 2 chữ "Vô Tình".

- Có đôi khi ngồi suy nghĩ lại anh mới thấy rằng mình đã thay đổi quá nhiều.

- Vậy chứ cái gì đã làm cho anh thay đổi ?

- Life!

Từ lúc đó, Nhỏ đã nhìn thấy được nét chán chường, buồn bã từ nơi gương mặt anh đã nói ra. Cuộc sống đã làm cho anh thay đổi nhưng sao Nhỏ thì vẫn như xưa?

- Lối sống của em buồn lắm. I think you should change your life-style. Có đôi khi mình nên vui vẻ hòa đồng với mọi người lúc đó em sẽ thấy rằng cuộc đời này vẫn đẹp vẫn vui.

Con Nhỏ trầm nghĩ: "Từ lâu em đã quen với lối sống như vậy rồi. Ước gì anh đừng bao giờ thay đổi thì hay biết mấy. Để ngày hôm nay dù có phải ra đi em cũng vẫn thấy rằng cuộc đời này vẫn còn có ý nghĩa.

Sửa chính tả:NH

Nguồn:

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 20 tháng 12 năm 2004